

על-פי כל הנ"ל מובן גודל האחריות המוטלת עלינו - מכיוון שעניין "הוא בחיים" תלוי בכך ש"זרעו בחיים", מוטלת אחריות גדולה על "זרעו" שיהיה "זרעו", וש"זרעו" יהיו בחיים, שדווקא על-ידי זה - אף

התחובה

(ש"פ בשלה תשי"ד)

אייר התשפ"ד | גליון ז'

הרה"ח ר' שלמה של וילהלם

שליח כ"ק אדמו"ר ז"ע לז'טומיר, אוקראינה

א הסירישיע פארברענגען

התחושה, מול האמת המאירה

"אלו שתי תנועות שעלינו לחיות כל הזמן: מצד אחד לייחל ולרצות להתראות סוף כל סוף עם הרבי, ולהיכנס ליחידות עם כל הפרטים שבזה, אך יחד עם זאת לדעת שגם עכשיו ההתקשרות שלנו עם הרבי היא במלוא תקופה ועוזה, וגם כיום כל העניינים ממשיכים במלואם."

שהן היחידות עצמה והן התחושה מצידו, והן מצד הרבי והן מצד המקבל, היחידות הייתה שונה לגמרי.

אותו הדבר בזמנינו אנו: עד כמה שנהיה חדורים בכך שלא משנה מה נראה ומהי התחושה - הרי שזוהי יחידות במלוא מובן המילה, אזי כל ההתרוממות וכל ההשפעות יקלטו באופן פנימי ואמיתי ברמ"ח איברים ושס"ה גידים.

כמה שתבונן, ותוסיף בלימוד התורה ובלמוד החסידות בפרט, בידיעה ש"דא איז ער" כפשוטו ממש ו"אף כאן עומד ומשמש" ובכל השטורעם - וודאי שיותר תחוש את זה.

ואם אנחנו יודעים ובטוחים שהרבי איתנו, וודאי שזה מתבטא לא רק כשמגיעים אל הרבי בגשמיות, אלא גם כשמצאנו אחד בריחוק מקום - ע"י הכתיבה לרבי. אחד השלוחים שיצא לאוסטרליה הקפיד לכתוב לרבי דו"ח מידי שבוע, וזכה לקבל מענה קודש מהרבי על כל דו"ח שכתב. בחלוף הזמן, הוא שיכנע את עצמו שכתבתו התכופה לוקחת יותר מידי זמן מהרבי, והחל לכתוב לעיתים רחוקות יותר. עבר זמן, והוא לא קיבל מענה. הוא התקשר לרב חדקוב ע"ה, ושאל מדוע הוא איננו זוכה לקבל מענה, הרי הוא ממשיך לדווח על הנעשה בשליחות. הרב חדקוב השיב לו: "כשאתה הקפדת לכתוב לרבי מידי שבוע, הרבי הקפיד לענות לך מידי שבוע. כשהתחלת לכתוב כשאתה מוצא את הזמן לכך - הרבי עונה לך כשישנו הזמן לכך..."

הקשר של חסיד עם רבו - הוא קשר עצמי,

הק' של הרבי, 'ישראל ומלכא בלחודוהי', כשהיחידה של החסיד מתאחדת עם היחידה של הרבי לבד - ההרגשה, גם מצד הנפש הבהמית, שונה לגמרי מאשר כשמצאנו עם קבוצת אנשים.

עלינו לדעת שהאמת היא כך בכל דבר ודבר, ובמיוחד לגבי מצבינו העכשווי: ברור לכל אחד מאיתנו שהכל קיים, והכל ישנו, וכשנכנסים לאהל הק' זו יחידות לכל דבר, כיון שכך הרבי אומר, ואם כך הרי שזוהי האמת הברורה, וכפי שהרבי אומר שבמצב שכזה הרבי הוא למעלה מהגבלות וכו'; אך יחד עם זאת ברור שאנחנו מייחלים ליחידות כפשוטה, לראות את הרבי בעיני בשר.

אלו שתי תנועות שעלינו לחיות כל הזמן: מצד אחד לייחל ולרצות להתראות סוף כל סוף עם הרבי, ולהיכנס ליחידות עם כל הפרטים שבזה, אך יחד עם זאת לדעת שגם עכשיו ההתקשרות שלנו עם הרבי היא במלוא תקופה ועוזה, וגם כיום כל העניינים ממשיכים במלואם.

ולא רק שזה לא סתירה אחד לשני, אלא משלים אחד את השני.

וכאשר אנחנו חיים את שתי הנקודות הללו, נוכל לעשות את ההכנה המתאימה לכניסה ליחידות. והענין הזה נדרש היום כמו אז, ועוד יותר: כמובן שגם אז החסיד שנכנס ליחידות היה חייב לעשות את כל ההכנות, ובזה הייתה תלויה היחידות - כמה הוא הוסיף בתורה לפני כן, עד כמה קיבל החלטות טובות לפני כן, מלבד ההכנה בהליכה למקוה וכו' - אין ספק

אני זכיתי להשתתף פעמים רבות ביחידות כללית וכן בחלוקת דולרים, אך לא ביחידות פרטית בחדרו הק' של הרבי. ומהענין הזה אני רוצה להביא דוגמא ומשל לנקודה זאת שעלינו לדעת ולהפנים, כיון שההבדל בתחושת החסיד בין יחידות פרטית ליחידות כללית - מבטאת הרבה מאד מחייו של חסיד בכלל, ובמצבנו עתה אחרי ג' תמוז בפרט.

יש כאן שני צדדים הפכיים לכאורה, שתפקידנו הוא למזג ולשלב ביניהם: ההרגשה האישית, והאמת כפי שהיא. דוגמא לכך, אפשר למצוא במכתב מיוחד של הרבי, לחסיד שהתאונן על כך שבשנים המוקדמות זכה לקבל מכתבים 'פרטיים' מפורטים במענה לשאלותיו, אך בשנים המאוחרות הרבי עונה במכתב 'כללי פרטי', כלומר מכתב עם נוסח כללי בענייני דיומא שהרבי מוסיף עליו את המענה לשאלת החסיד. הרבי ענה לו (תוכן): חשבתי שאתה כבר במצב שאני יכול לומר לך מה שאני רוצה לומר, ולא רק לענות לשאלותיך... ובמילים אחרות: עד היום - קיבלת כל מה שביקשת, כעת הגיע הזמן למה שאני מבקש, מלמעלה למטה, באופן אחר לגמרי.

כשהחל הסדר של יחידות כללית, אמר הרבי שוב ושוב - הן בשיחות והן במענות - שליחידות זו יש מעלה לגבי יחידות פרטית, משום שהיא במעמד כמה מישראל ובמקום קדוש וכו'; היינו שמהמבט של הרבי לא רק שאין פחות, אלא אף יותר נעלה.

מצד שני, מובן שאי אפשר להשוות את התחושה של חסיד שנכנס לבדו לחדרו

קשר פנימי, ואם כן הוא קשר קבוע. זה לא קשר מלבד החיים הפרטיים שלי, וכשאני רוצה או כשאני מוצא את הזמן אני כותב לרבי, או כמו שהרבי מכנה "צרות-חסידיים", שנזכרים לכתוב כשהם זקוקים לישועה; הקשר הוא קשר עמוק ופנימי ואמיתי. וכפתגם הידוע שהתקשרות נקנית "בכסף בשטר ובחזקה", ב'מעמד', בכתובה וביחידות.

מובן אם כן שלא שייך לכתוב "יוצא זיין", לצאת ידי חובה. ידוע שהרבי אומר שהמענה הוא בהתאם לאופן שבו שואלים, ועוד לפני ששולחים את המכתב הוא כבר הגיע אל הרבי. ברור שיש לכתוב באופן מסודר ורציני.

מלבד הבסיס, של הדיווח לרבי מה הספקת בלימוד ובפעולות וכו' - מובן שאם יודע

שתדווח לרבי על מעשיך, לא תוכל להשלוח את עצמך במקרים מסויימים שזהו רצונו של הרבי, כיון שאתה יודע שתצטרך לכתוב על כך לרבי בעצמו. ברגע כזה כבר לא תספר לעצמך סיפורים...

אין ספק שהכתיבה לרבי צריכה להיות באופן מסודר וקבוע, ובקביעות בנפש, ובידיעה שזה חלק עיקרי וחיוני בהתקשרות שלנו לרבי.

בעמדנו שלושים שנה מתשנ"ד, כשהגעגועים והצימאון גוברים מרגע לרגע, אין ספק שעלינו לדרוש ולתבוע "עד מתי?!", ולרצות לראות ולשמוע כפשוטו ממש. אך יחד עם זאת עלינו לדעת שגם עד עתה וגם עתה - הרבי איתנו, ומנהיג ומנהל את התמימים ואת השלוחים ואת כלל ישראל, וכל ההשפעות נמשכות

ופעולות פעולתן, והולך וגובר. כל הזמן שומעים עוד ועוד סיפורים שממחישים איך הרבי מנהיג אותנו ודואג לכל יהודי גם כעת.

יחד עם הכאב והגעגוע - עלינו להתרומם ולשמוח בכך שיש לנו את הרבי, ולהתייגע בהוספה מתמדת לקיים את רצונו הקדוש, להתייגע בשפע העצם והמופלא של התורה של הרבי - עוד מאמר, עוד שיחה, עד שמריבוי ה"יגעת" נזכה סוף סוף ל"ומצאת", עד ל"מצאתי דוד עבדי", וכמה שיותר נחיה את זה, כנ"ל מתוך תביעה וזעקה אמיתית שאנחנו רוצים לראות כבר את הרבי בעיני בשר בהתגלות, נמהר עוד יותר את הרגע הזה, עד שבעזרת ה' עוד היום נזכה זעהן זיך מיט'ן רבי'ן בעיני בשר.

לחיים!

ודעת לנבון נקל אשר ויהי בשלושים שנה הנה עלה עלה בעילוי אחר עילוי, שלושים מעלות

... שני ענינים ביום ב' ניסן: א) יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, ובמילא ב) יום בו נעשה בנו יחידו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ - נשיא ומנהיג דורנו.

והנה בכל שנה ושנה מתעוררים הענינים בזמניהם שלהם. ודעת לנבון נקל אשר ויהי בשלושים שנה שעברו עד עתה, שלושים ב' ניסן (תר"פ-תש"ט), הנה עלה עלה, בעילוי אחר עילוי, שלושים מעלות. ומבואר ע"פ דברי רז"ל, אשר גם אחרי ההסתלקות הרי צדיקים ילכו מחיל אל חיל, וצדיקא דאתפטר דאשתכח בכלהו עלמין, וגם בעולם הזה, יתיר מבחיוהי, לכן גם השפעותיו לכל השייכים אליו מתעלות יותר ויותר. וכדי שיתקבלו בפנימיות צריכים גם ה"כלים" של השייכים אליו להיות מזוככים יותר.

ובפרט לתקופת השנה, ביום ב' ניסן הבע"ל, על כל אחד ואחד מהשייכים לכ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ לחזק ההתקשרות שלו אליו, ע"פ הדרכים אשר הורנו במכתביו שיחותיו ואמרותיו, ביתר שאת ויתר עז,

ולהתבונן ולקבוע במוחו ולבו אשר לא עזב ח"ו הרועה, הוא נשיאנו כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, את צאן מרעיתו וגם עתה עומד הוא ומשמש בקודש להגן עליהם ולהשפיע להם את כל הנצרך להם בגשמיות וברוחניות...

מנחם שניאורסאהן

כ"ה אדר, ה'ש"ת, ברוקלין נ. י.

נשיאי ישראל, שאינם "אחרים", אלא "ראשי אלפי ישראל", יפה תפלתם כ"תפלת החולה לעצמו"

ענין זה נוגע גם לכתובת "פדיון" לרבי - ובהקדמה:

משולח אחד, "א פּעטאַך" (שוטה), כשהיו נותנים לו "פדיון" למסור לרבי, ה' מסרב ליקח, באמרו, שצריך לבקש מהקב"ה בעצמו, ולא ע"י ממוצעים.

והאמת היא - כמבואר בתשובה של החתם סופר - ולהעיר שבספריו של החתם סופר מצינו רעיונות חסידיים ("עס וואַרפן זיך דורך חסידישע ווערטער"), שכן, החתם סופר ה' תלמיד מובהק של ר' נתן אדלר ותלמידו המובהק של בעל ההפלאה, תלמידו של המגיד -

שיש הפרש בין מלאכים לנשמות, שהבקשה באמצעות מלאכים נחשבת לבקשה ע"י ממוצעים, משא"כ הבקשה באמצעות נשמות (בני ישראל) - שהם למעלה ממלאכים - אינה נחשבת לבקשה ע"י ממוצעים, כיון ש"כל ישראל שותפים וגוף א' ונפש א', וכשא' מצטער גם חבירו מרגיש ועמו מצער... וכיון ששניהם בצער טוב יותר שיכנס הראש (לבקש רחמים) משיכנס הרגל, עד"מ התלמיד חכם הוא הראש כו", ובפרט נשיאי ישראל, שהם "ראשי אלפי ישראל", בחינת "ראש".

ומזה מובן גם שלא שייך כאן הכלל ש"יפה תפלת החולה לעצמו מתפלת אחרים עליו" - כי, כלל זה הוא בנוגע ל"אחרים", משא"כ בנוגע לנשיאי ישראל, שאינם "אחרים", אלא "ראשי אלפי ישראל", יפה תפלתם כ"תפלת החולה לעצמו" - כשם שהראש מתפלל עבור הרגל.

ואדרבה: תפלתם של נשיאי ישראל יפה מתפלת החולה עצמו, כי, הנשיא שהוא הראש, מרגיש את החולי יותר מהרגל, שהרי: (א) הראש הוא נעלה מהרגל להיותו מקום משכן השכל, (ב) וגם זה שהרגל מרגיש את החולי אינו אלא ע"י הגידים שנמשכים מהמוח, כיון שכל ענין ההרגש הוא מהמוח דוקא.

אמנם, כל זה הוא רק כשיודע שהוא "רגל", ומתמסר לגמרי ("ער גיט זיך איבער אינגאַנצן") לה"ראש", שהוא הרבי, משא"כ כשחושב שגם לו בעצמו יש ראש, ובמצב כזה בא אל הרבי ליתן פדיון, אזי מתעוררת שאלה בנוגע להענין דמוצע. - בנוגע לשאלת עצה אצל הרבי, הרי, עצה יכולים לשאול אצל כל יהודי, אפילו אצל קצב, כדאיתא בגמרא "רב אשי... מכניף ומייתי להו לכולהו טבחי דמתא מחסיא", היינו, ששאל בעצתו של כל קצב; אבל בנוגע לנתינת פדיון - מתעוררת שאלה בנוגע להענין דמוצע.

משיחת שבת חוהמ"ס ה'תשי"א, תורת מנחם ה"ב עמ' 31

"יוסיף עוד יותר בברכות כ"ק מו"ח אדמו"ר כשרואה שמקיימים בקשתו"

כל אחד ואחד, אנשים ונשים, ועל אחת כמה וכמה מוסדות, יוסיף "מכאן ואילך" הוספות בפועל בפעולותיו הטובות, בלימוד התורה וקיום המצוות והפצת היהדות והמעיינות חוצה... וכל זה גם להודיע, להביא פתקה פדיון נפש על ציון הק' של כ"ק מו"ח אדמו"ר (כפי שבקשו בנוגע לפעולות עד לשבת זו - להביאם לציון הק' ביום ראשון).

ובודאי שזה יוסיף עוד יותר בברכות כ"ק מו"ח אדמו"ר בקיום כל הפעולות ובהוספה - כשרואה שמקיימים בקשתו (ע"פ המבואר במאמרים ושיחות ואגרות שלו, או הוראות שלו לשלוחיו ושלוחי שלוחיו, ושליח עושה שליח), וזה גורם נחת רוח גדול, במכל-שכן מהתענוג ושמחה שיש לכל אדם כאשר מצייטים לו, על אחת כמה וכמה נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, שזה לא תענוגו הפרטי, כי הוא לגמרי בטל להקב"ה, הוא שלוחו של הקב"ה, ושמתו היא כשמקיימים רצון ה'.

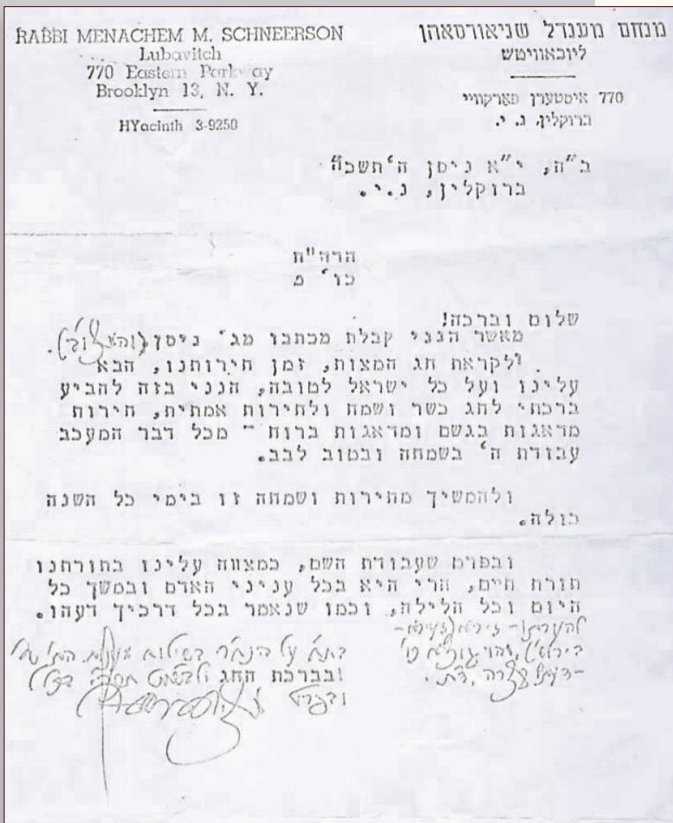
משיחת ש"פ עקב ה'תשמ"ה, תורת מנחם התוועדות ח"ד עמ' 181

"אבל לא שלחתי מכתב..."

הרה"ח ר' פנחס גרליק מכפר חב"ד, בהיותו בחור בשנת ה'קבוצה' תשל"ט, עבר לפני הרבי בחלוקת ה"לעקאה" לפני יום הכיפורים.

בהגיעו לפתח חדרו הק' של הרבי, עמד לפניו בתור אחד החסידים, וכשאותו חסיד עמד מול פני הקודש, אמר לו הרבי באידיש (התוכן), "שלא יהיה לך תרעומת עלי שלא השבתי על המכתב שלך, בגלל העומס של ימים אלו".

החסיד הביע תנועה של פליאה ואמר לרבי, שהוא לא מסר מכתב לאחרונה עבור הרבי, אבל הרבי המשיך ואמר: הרי כתבת מכתב... החסיד אכן השיב שהוא כתב מכתב, אך לא מסר אותו עדיין...

הנחת-רוח ממכתבי התלמידים

לפנינו צילום מכתב"ק של כ"ק אדמו"ר, הוספה על אגרת קודש מיום י"א ניסן תשכ"ה:

בת"ה על הנח"ר בשילוח מענות הת' שי' ובברכת החג ולבשו"ט תמכה"י [ולבשורות טובות תמיד כל הימים] בכלל ובפרט

”יודיע לכאן, למען למסור את זה על הציון”

. . כשתתעבר אשתו בשעה טובה ומוצלחת יודיע לכאן,
למען למסור את זה על הציון של כ”ק מו”ח אדמו”ר זצוקלל”ה
נבג”מ ז”ע.

ט”ו שבט ה’תשי”ב, אגרות קודש ח”ה עמ’ רכ

פעולותיו חיות קיימות והולכות וגדלות

קורת רוח היותר גדולה של כ”ק מו”ח אדמו”ר הכ”מ הוא שיהיו כל
פעולותיו חיות קיימות והולכות וגדלות ולכן כל מאמר וידיעה פון א
גוטן פריינד [מידיד טוב] צריך להשאיר אצל הקורא רושם אשר העבודה
הולכת ונמשכת ומתפתחת ולא רושם של הספד לחוד.

כ”ו תמוז תש”י, אגרות קודש חלק ג’ אגרת תרנא

וועט פער רדי געפילן א זייע

השליח הרה”ח ר’ נחום ערנטרוי ע”ה האהל הק’

”בנוסף לפ”ג,
הבאתי עמי
מכתב שקיבלתי
לאחרונה
מהעירייה; לפני
כמה חודשים
הציעה לי העירייה
לקבל את בית
הכנסת היהודי
לרשותי, ובתמורה
לשלם את החובות

הישנים שהצטברו לבית הכנסת במשך השנים. הסכמתי על אף
שמדובר בסכום כסף גדול, אך מאז, חלפו כמה חודשים, ועדיין לא
הצלחתי לגייס את הסכום החסר. כעת, קיבלתי מכתב מהעירייה שבו
הודיעו לי כי באם לא אפרע את החוב בהקדם, הבניין יילקח מרשותי
ויימכר במכירה פומבית.

”כשסיימתי לכתוב, ובאתי להיכנס אל האהל הייתה השעה מאוחרת
והשבת התקרבה. פניתי ליהודי הרוסי שישב וכתב ברצינות רבה,
ואמרתי לו שמוטב שיזדרז לשוב לביתו, מאחר שהשבת קרבה.

”להפתעתי, היהודי הרוסי שאל אותי: ”מה זה הדף שאתה מחזיק
ביד?” היה זה דף ה”אזהרה אחרונה” שקיבלתי מהעירייה, אותו תכננתי
להכניס אל הרבי ולבקש ברכה שאצליח לגייס את הכסף. ”זה שום
דבר”, עניתי ליהודי. ”מה זה?”, התעקש היהודי לדעת.

”סיפרתי לו את פרשת הדברים, ואז, להפתעתי, הוא שאל אותי מהו
הסכום שחסר לי. בהתחלה התחמקתי מלענות, אולם הוא לחץ עליי
להשיב ונקבתי בסכום. הופתעתי מאד לשמוע אותו אומר לי: ”אני
לוקח על עצמי את התשלום, אין לך כבר שבביל מה להכניס לרבי את
האזהרה של העירייה...”

שלוחים, הסיפור הזה ממחיש לנו עד כמה הרבי דואג לנו ונותן לנו
כוחות. התפקיד שלנו הוא להתמסר ולבצע את התפקיד שמוטל עלינו,
והרבי כבר ימצא את הדרך לענות לנו ולתת לנו את ברכתו.

לחיים!

”טרם יקראו”

להפתעתי, היהודי הרוסי שאל אותי:
”מה זה הדף שאתה מחזיק ביד?”

כך כתב ופרסם אחד מאנ”ש, במוצאי שבת קודש הסמוכה ליו”ד שבט
תשע”ח:

א גוטע וואך!

בשבת האחרונה, זכיתי לשהות על יד האהל הק’ של הרבי, יחד עם
עוד חסידים רבים.

בין האורחים שהגיעו בלטה משפחת השלוחים בעיר ז’פרוזה, משפחת
ערנטרוי שבאו לחגוג את תחילת הנחת התפילין לבניהם אצל הרבי.

בהתוועדות, סיפר הרב ערנטרוי סיפור מפעים שהתרחש עמו ביום
שישי האחרון:

”הגעתי לאהל ביום שישי אחר הצהריים”, מספר הרב ערנטרוי,
”והתיישבתי לכתוב לרבי פ”ג. תוך כדי כתיבת הפ”ג, נכנס ל”טענט”
יהודי רוסי שביקש סיוע והדרכה בכתיבה לרבי.

”ניגשתי אליו והתחלתי לדבר איתו ברוסית, הוא סיפר לי ששמע
הרבה על הרבי והוא באמצע התקרבות לתורה ומצוות, ושכעת זו הפעם
הראשונה בחייו שהוא מגיע אל הרבי. לאחר מכן הוא ביקש לדעת איך
כותבים לרבי.

”אמרתי לו שהרבי כתב פעם ליהודי: ”קראתי את המכתב שלך, וגם
את מה שבין השורות”, כלומר, שהרבי מבין את אשר על ליבו גם באם
יהיה קשה לו לבטא את כל מה שהוא זקוק לו בכתיבה.

”היהודי התיישב, התבונן דקות ארוכות בתמונה של הרבי, והתחיל
לכתוב את הפ”ג שלו. אני המשכתי בכתיבת הפ”ג שלי.

כתובת האהל הק’:

Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, NY 11411 226-20

לשליחת מכתב לאהל הק’:

פקס: 7187234444 | תל: 7187234444 | ohel@ohelchabad.org

מענה אנושי להזכרת שמות: 5294-635 (347) +1

יש לשמור על קדושת הגליון

ליצירת קשר ולהצטרפות לרשימת התמוצה:
Nimtz04545@gmail.com

לזכות

ר’ מנחם מענדל בן חנה בלומה
וזוגתו אסתר חנה מושקא בת אהובה חיה
וב”ב שיהיו

לנחת חסידותי אמיתי
מתוך בריאות והרחבה בגור’

נדפס לחיזוק ההתקשרות

לכ”ק אדמו”ר

זצוקללה”ה נבג”מ ז”ע

לחיזוק אנ”ש והתמימים בכתיבה לכ”ק אדמו”ר

יו”ל ע”י ועד תלמידי התמימים העולמי

להקדשות ולתרומות 050.4730.500